

31968R0234

2.3.1968

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 55/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 234/68**z dnia 27 lutego 1968 r.****w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku żywych drzew i innych roślin, bulw, korzeni i podobnych, ciętych kwiatów i ozdobnych liści**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

funkcjonowaniu i rozwojowi wspólnego rynku produktów rolnych musi towarzyszyć ustanowienie wspólnej polityki rolnej, aby objąć nią w szczególności wspólną organizację rynków rolnych, która może przyjąć różnorodne formy zależnie od produktu;

produkcja żywych drzew i innych roślin, bulw, korzeni i podobnych, ciętych kwiatów i ozdobnych liści (zwanymi dalej „żywymi roślinami”), jest szczególnie ważna dla gospodarki rolnej wielu regionów Wspólnoty; dla rolników w poszczególnych regionach przychody z takiej produkcji stanowią główną część ich dochodów; dlatego za pomocą odpowiednich środków powinny być podejmowane wysiłki zmierzające do ożywienia racjonalnej sprzedaży tych produktów i zapewniające stabilne warunki rynkowe;

jednym ze środków, które należy podjąć w celu ustanowienia wspólnej organizacji rynku, jest wprowadzenie wspólnych norm jakości produktów, o których mowa; z wprowadzenia tych norm powinno wynikać wyeliminowanie z rynku produktów o niewystarczającej jakości i ułatwienie stosunków handlowych, opartych na zasadzie uczciwej konkurencji, przyczyniające się w ten sposób do poprawy opłacalności produkcji;

stosowanie tych norm czyni koniecznym wprowadzenie pewnych form kontroli jakości produktów, które są przedmiotem normalizacji; w tym celu powinny zostać przewidziane środki umożliwiające taką kontrolę;

wywóz cebulek kwiatowych do państw trzecich ma istotne znaczenie gospodarcze dla Wspólnoty; kontynuacja i rozwój tego wywozu może być zapewniona przez stabilizację cen w tym handlu; w tym celu należałoby przewidzieć dla produktów, o których mowa, minimalne ceny wywozowe;

wspólna organizacja rynku żywych roślin uzasadnia zastosowanie Wspólnej Taryfy Celnej; regulacje w przywozie z państw trzecich powinny być skoordynowane i bezzwłocznie ujednolicone;

aby nie pozostawiać rynku Wspólnoty bez ochrony przed nadzwyczajnymi zakłóceniami, które mogą pojawić się z powodu przywozu lub wywozu, Wspólnota powinna mieć możliwość podjęcia bezzwłocznie wszystkich niezbędnych w tym celu środków;

wspólna organizacja rynku zakłada usunięcie na wewnętrznych granicach Wspólnoty wszystkich przeszkód dla swobodnego przepływu wymienionych towarów;

postanowienia Traktatu, które pozwalają na określenie pomocy udzielanej przez Państwa Członkowskie i zakazujące tej, która jest sprzeczna z rynkiem wspólnotowym, powinny mieć zastosowanie do żywych roślin;

w celu ułatwienia zastosowania zaproponowanych środków powinna zostać ustanowiona procedura dla umożliwienia ścisłej współpracy między Państwami Członkowskimi i Komisją w ramach Komitetu Zarządzającego;

wspólna organizacja rynku żywych roślin musi równocześnie w należytym zakresie brać pod uwagę cele ustanowione w art. 39 i 110 Traktatu,

⁽¹⁾ Dz.U. 156 z 15.7.1967, str. 27.

Artykuł 1

Ustanawia się wspólną organizację rynku w sektorze żywych drzew i innych roślin, bulw, korzeni i podobnych, kwiatów ciętych i ozdobnych liści, która obejmuje wspólne normy jakości i system obrotu w odniesieniu do produktów objętych rozdziałem 6 Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 2

W celu zachęcenia organizacji branżowych i międzybranżowych do wzmożonej działalności mogą zostać podjęte w odniesieniu do produktów, określonych w art. 1, następujące środki wspólnotowe:

- środki w celu poprawy jakości i ożywienia popytu,
- środki w celu wspierania lepszej organizacji produkcji i sprzedaży,
- środki w celu ułatwienia notowań trendów cen rynkowych.

Podstawowe zasady dotyczące tych środków przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 3

Określa się normy jakości, rozmiarów i opakowań, jak również zakres stosowania tych norm, dla produktów określonych w art. 1 lub dla grup tych produktów; normy mogą odnosić się w szczególności do klasyfikacji jakości, opakowania, wyglądu i oznakowania.

Gdy normy zostały ustanowione, produkty, których one dotyczą, nie mogą być wystawione na sprzedaż, oferowane do sprzedaży, sprzedawane, dostarczane lub w inny sposób podlegać obrotowi, jeżeli nie są zgodne z tymi normami.

Normy i podstawowe zasady ich stosowania przyjmuje Rada, stanowiąca zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, na wniosek Komisji.

Artykuł 4

Dostosowania do norm jakości, w celu wzięcia pod uwagę wymagań handlowych w zakresie produkcji i wprowadzania do obrotu, są określane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie poddają kontroli jakości produkty, dla których zostały określone normy jakości. Państwa Członkowskie powiadamiają inne Państwa Członkowskie i Komisję, nie później niż jeden miesiąc po wejściu w życie każdej normy jakości, o nazwie i adresie instytucji odpowiedzialnej za kontrolę produktu lub grupy produktów, dla których ustalone są normy jakości.

2. Zasady stosowania ust. 1 są określone przyjmując się, o ile zaistnieje taka potrzeba, zgodnie z procedurą określoną w art. 14, uwzględniając w szczególności potrzebę zapewnienia koordynacji prac instytucji kontrolujących i jednolitej wykładni i stosowania oraz zastosowania norm jakości.

Artykuł 6

Jeżeli normy jakości są określone, wszystkie publiczne oferty w formie reklam, katalogów lub wykazu cen muszą zawierać, jeżeli cena jest podana, wzmiankę o rodzaju produktu i jego klasyfikacji według wielkości lub wagi.

Artykuł 7

1. Dla każdego z produktów według pozycji 06.01 A Wspólnej Taryfy Celnej jedna lub więcej cen minimalnych dla wywozu do państw trzecich może być zatwierdzona co roku we właściwym czasie przed sezonem sprzedaży, rozpoczynając w 1968 r., zgodnie z procedurą określoną w art. 14.

Wywóz tych produktów jest dozwolony tylko po cenie równej lub wyższej od ceny minimalnej zatwierdzonej dla danego produktu.

2. Zasady stosowania ust. 1 przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 14.

Artykuł 8

1. Wspólną Taryfę Celną stosuje się od dnia 1 lipca 1968 r. do produktów określonych w art. 1; od dnia wejścia w życie nie stosuje się innych przepisów celnych.

2. Przepisy niezbędne w celu koordynacji i ujednoczenia systemów przywozu, stosowane przez każde Państwo Członkowskie w odniesieniu do państw trzecich, Rada przyjmuje przed dniem 1 lipca 1968 r., stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, na wniosek Komisji. Przepisy są wdrażane najpóźniej dnia 1 stycznia 1969 r.

Artykuł 9

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek Wspólnoty w odniesieniu do jednego lub więcej produktów, wymienionych w art. 1, doświadcza poważnych zakłóceń, które mogą zagrozić celom określonym w art. 39 Traktatu, lub jest nimi zagrożony, stosuje się odpowiednie środki w obrocie z państwami trzecimi, dopóki takie zakłócenia lub groźba ich wystąpienia nie przestaną istnieć.

Rada, na wniosek Komisji, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa ograniczenia i przypadki, w których Państwa Członkowskie mogą podjąć środki ochrony.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o niezbędnych środkach; o środkach tych powiadamia się Państwa Członkowskie i niezwłocznie się je stosuje. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w ciągu dwudziestu czterech godzin następujących po otrzymaniu wniosku.

3. Środki, o których decyduje Komisja, mogą być skierowane do Komisji przez Państwo Członkowskie w ciągu trzech dni, następujących po dniu, w którym zostały one zgłoszone. Rada niezwłocznie spotyka się na posiedzeniach. Rada może zmienić lub uchylić środki, o których mowa, zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 10

1. W obrocie we Wspólnocie zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek ceł albo opłat o skutku równoważnym,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym,
- odwołania się do art. 44 Traktatu.

2. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 tiret drugie i trzecie, zachowanie ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym i odwołania się do art. 44 Traktatu pozostaje w mocy w stosunku do:

- nieukorzenionych sadzonek i zrazów winorośli (pozycja nr 06.02 A I) oraz zrazów winorośli, zaszczerpionych i ukorzenionych (pozycja nr 06.02 B) w terminie określonym w celu zastosowania we wszystkich Państwach Członkowskich przepisów przyjętych przez Radę w sprawie obrotu materiałami rozmnożeniowymi winorośli;
- doniczkowe rośliny i młode drzewka owocowe i krzewy (pozycja nr 06.02 C II) do dnia 31 grudnia 1968 r.

W odniesieniu do roślin doniczkowych i roślin rodzących owoce jadalne, objętych pozycją 06.02 C II Wspólnej Taryfy Celnej, Rada określa środki, które mogą być niezbędne zgodnie z art. 3, 12 i 18 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11

Artykuły 92–94 Traktatu mają zastosowanie do produkcji i handlu produktami wymienionymi w art. 1, chyba że inaczej przewidziano w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 12

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje niezbędne przepisy, które mogłyby być konieczne do uzupełnienia przepisów niniejszego rozporządzenia w świetle nabytego doświadczenia.

Artykuł 13

1. Wyznaczony zostanie Komitet Zarządzający ds. Żywych Roślin, zwany dalej „Komitetem”, który składa się z przedstawicieli Państw Członkowskich i któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. W Komitecie głosy Państw Członkowskich są wazone zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Artykuł 14

1. W przypadku zastosowania procedury określonej w niniejszym artykule przewodniczący Komitetu wnosi sprawę do Komitetu z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt działań koniecznych do podjęcia. Komitet wydaje opinię w sprawie tych środków w terminie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności rozpatrywanej sprawy. Opinia musi być przyjęta większością dwunastu głosów.

3. Komisja przyjmuje środki, które stosuje się bezzwłocznie. Jeżeli środki te nie są zgodne z opinią Komitetu, Komisja natychmiast zawiadamia o tym Radę. W tym przypadku Komisja może odroczyć wprowadzenie środków, które podjęła, nie dłużej jednak niż o jeden miesiąc od daty takiego zawiadomienia.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w ciągu jednego miesiąca podjąć inną decyzję.

Artykuł 15

Komitet może rozważyć wszystkie inne kwestie, przedstawione przez przewodniczącego na jego własny wniosek lub wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 16

Pod koniec okresu przejściowego Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, decyduje, uwzględniając nabyte doświadczenia, o utrzymaniu przepisów art. 14 lub wniesieniu do nich zmian.

Artykuł 17

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w taki sposób, aby odpowiednio uwzględnić cele określone w art. 39 i 110 Traktatu.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 lutego 1968 r.

Artykuł 18

Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla przepisów dostosowujących przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne Państw Członkowskich, które przeznaczone są do utrzymania lub poprawy technicznego lub genetycznego poziomu produkcji określonych produktów, objętych art. 1 i przeznaczonych szczególnie do rozmnażania.

Artykuł 19

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1968 r.

W imieniu Rady

E. FAURE

Przewodniczący
